

Český svaz Taekwon-Do ITF

30 LET S TAEKWONDEM

2019

Jan Weidlich

PROČ 30 LET S TAEKWONDEM?

Když jsem přemýšlel nad tím, jaké téma eseje zvolit, zjistil jsem, že možná právě tohle je to nejtěžší na celé eseji. Taekwondem žiji již od roku 1989 a mohu tak směle říci, že jsem s ním spojený po většinu svého života. To mi dalo neskutečné množství možností poznat spousty zajímavých lidí, míst, seznámit se více s historií lidí z druhého konce naší planety, jejich kulturou, zvyky. Celých 30 let jsem objevoval něco nového a občas velmi překvapivého, jindy jsem si potvrdil, že věci, které si myslím, že by se nějakým způsobem mohly udát, vyvíjet nebo prostě jen vypadat, tak se tak prostě v životě dějí, rozvíjejí a jednoduše vypadají. Bylo to jak objevování, tak i dlouhodobé ujišťování se o podstatě lidí a událostí. Témat, která se nabízela byla celá řada – od osobností, které zanechaly svůj otisk v mé mysli, vzpomínkách a v mnohém inspirovaly, přes znalosti, které jsem nabýval v průběhu let, po vidění událostí typu Mistrovství světa v úplně jiných konsekvencích a viděné jinou optikou, než jen z vyprávění nebo z role diváka. Užíval jsem si jak role diváka, tak i role přímého účastníka mnoha událostí spojených s Taekwondo. Vybrat jedno téma bych cítil jako ohromnou křivdu pro ta ostatní, která by se pak do konce mého života krčila v poličkách vzpomínek, takže po asi osmé změně tématu jsem se rozhodl dát prostor celým 30 letům mého života, které toto báječné bojové umění poznamenalo a zavzpomínat na některé klíčové osobnosti, události, poznačit si postřehy, popsat pocity spojené s poznáváním a uvědoměním si určitých milníků v mém životě.

Milník první – muž z plakátu, bojovník s plachým pohledem

Rozhodně je nutné začít začátkem a z pohledu systematickosti se pokusím trochu udržet i časovou souslednost. Metaforickým datem mého zrození byl 11. březen 1989. Tehdy mne přítel formálně seznámil s Mistrem z plakátu. Chlapík v bílém oblečení, který stojí oběma nohama na hlavě figuranta mne uchvátil, resp. ani ne tak uchvátil, jako jsem si spíše říkal, co to předvádí za trik a jak moc šikovného fotografa měl tvůrce plakátu po ruce. No a s fyzikou se již vůbec neslučovala představa mého o 20 kg těžšího kamaráda, který létá v bílém pyžamu nad hlavami ostatních. Co v tom asi bude za trik? Slovo dalo slovo a hned po víkendu jsme vyrazili společně na první ukázkovou hodinu „tejkvonda“, jak bylo napsáno na plakátu. 14. 3. 1989 jsme již společně stepovali před nacpanou šatnou v Praze, v sokolovně na Zahradním Městě. Venku již začínalo jaro, do dnešního dne si pamatuji, že to byl krásně prosluněný den. Na dveřích sokolovny visel stejný černo-červený plakát s vylepenou bílou cedulí NÁBOR DNES a datum 14. 3. 1989. Po krátké souboji o místo k dýchání (tehdy byly náborové hodiny nacpané prasknutí a to nejen v tělocvičně, ale i v šatně ☺) jsem si oblékl tepláky a tričko a vsunul do přeplněné tělocvičny, která šuměla očekáváním. Rozpačitě jsme po sobě všichni koukali a čekali co se bude dít a najednou vešel malý mužíček, jehož reprezentativní břicho a hlava pokrytá velmi řídkým porostem napovídaly, že zřejmě nejde o samotného instruktora ale nejspíš o konferenciéra, nadšeného komentátora nebo někoho jiného, kdo k nám náhodou zabloudil z kongresu dietologů. Něco krátce prohodil o významném dni a vzácném hostovi a popřál nám, ať si to rozhodně užijeme a po hodině ať se za ním zastavíme s členskými příspěvky a zmizel. Ve stejných dveřích, kterými maličký mužíček odešel se náhle zjevil

ON. Ne, počkat - to není ON, to je jiný ON. Vůbec neměl krátké vlasy a už vůbec neměl ve tváři ten bojový úšklebek muže z plakátu. Jeho výraz bylo možné popsat jak trochu nesmělý, ale v očích jiskra a zájem, drobná postava v bílém oblečení – stejném jako měl ten chlapík z kamarádova plakátu. Začal nám něco povídat, vůbec ničemu jsme nerozuměli, protože vše bylo v korejštině. Při pohledu na naše tváře si povzdechl a začal s důkladnou rozcvičkou. Většina z nás byla poněkud otrávená, že nebudeme hned létat a někteří určitě koketovali s myšlenkou opustit sokolské cvičení při první možné příležitosti. Vše zlomil první úder. JEHO RUKA NEBYLA ANI VIDĚT, jak byl rychlý. V tělocvičně to zahučelo a bylo vidět, jak nohy nakročené k východu dopadly zpět na zem. A pak přidal KOP dopředu. Bílé pyžamo na jeho kopající noze prásklo jako bič. Nohu jsme sice téměř neviděli, ale zato jsme mohli cítit tu ohromnou energii, která z drobného korejského bojovníka „stříkala“ na všechny strany. Pak přiběhl malý bříškatý mužiček ze začátku hodiny a smetákem zametl popadané spodní čelisti. Nikdo neodešel, všichni měli tu možnost vidět ještě rozbití cihly v přímém přenosu a na konci první hodiny, jsme po svém prvním pozdravu „tejkvon“ začali spontánně tleskat. Tehdy se pro mne zrodil MISTR. Jmenoval se YUN NAM GYU a měl jsem mnoho možností, strávit s ním první 2 roky svého taekwondistického života. 2 úžasné a naplňující roky, spojené se společnými cvičeními s originálním korejským bojovníkem v přírodě a v tělocvičně, které mi pomohly nasměrovat můj další život. Mistr YUN byl pro nás velkou modlou a přestože jsme z pravidelných nedělních tréninků v dáblíckém háji odcházeli ukrutně zničení, zejména korejský způsob protahování nám rozhodně utkvěl v paměti, toto období patří k těm, které silně formovaly můj další život.

Nemohu však nezapomenout další dvě osoby z tohoto období, které silně ovlivnily mé začátky a byly pro mne určitým impulzem k dalšímu konání a chování. Jedním ze cvičenců, kteří začínali cvičit ve stejné první skupině našeho Mistra Yuna byl i klučina s melírem ve vlasech a s permanentním úsměvem na tváři, nebo ještě lépe s ohromným smyslem pro humor a nadšením pro cvičení – Vladimír Machota. Velký bojovník, srdcař a člověk, který by díky dalším životním peripetiím mohl být vzorem pro jednu ze zásad Taekwonda – nezdolného ducha. Člověk, který svůj život doslova naplnil Taekwondem a ani nepřízeň osudu v podobě ztráty zraku mu jeho zápal a nadšení pro krásné korejské umění nedokázala sebrat. Když při parašutistickém sportu nešťastnou souhrou okolností havaroval a přišel o zrak, vypadalo to chvíli, že vše v životě končí, ale bojovník uvnitř a ohromný smysl pro humor pomohl překonat prvotní skepsi a nyní je Mistr Vladimír Machota typickým příkladem nezlomnosti lidské vůle žít a uchovat si smysl života – nadále aktivně cvičí a žije Taekwondem, organizuje akce pro děti i dospělé, závody, soustředění, dává smysl života a příklad celé další generaci.

Poslední osobností z mého ranného taekwondistického období, která mne poznamenala a která na mne silně zapůsobila byl Pavel Stejskal. Byl to ten malý mužiček, který uváděl první trénink na Zahradním Městě a byl to jeden z hlavních organizátorů a strůjců rozvoje Taekwonda v Praze a blízkém okolí. Sekretář TJ Karate Praha, který stál v pozadí rozvoje a bez jehož neskutečných náborových maratonů, kdy jsme společně po nocích lepili po Praze plakáty a stavěli okolo pražských lamp stojany s upoutávkami na náborové hodiny, by nebyly plné tělocvičny a nezažili jsme ty báječné chvíle, kdy třeba v tělocvičně na Třebešíně v jednu chvíli cvičilo více jak 100 cvičenců

najednou. Ten pocit bzučícího včelího úlu a nadšení, které lidé na trénincích projevovali – obojí bylo neskutečně motivační a nabíjející. Právě i díky panu Stejskalovi zasáhlo Taekwondo takové množství pražské populace, ze kterého vzešla první zásadní jména českého Taekwonda jako Jiří Gazda, Vladimír Zámečník, Martin Břeň, Jan Růžička, Jaroslav Vomáčka a mnozí další. Možná bych i takto dodatečně chtěl panu Stejskalovi poděkovat za jeho mravenčí práci, energii a úsilí, které nám všem v začátcích nadšeně věnoval a dnes je téměř opomenut. Byl mojí velkou podporou a motivací a přivedl mne k organizaci sportovních akcí, trénování dětí, vzdělávání se v oblasti vedení tréninků a s odstupem času musím konstatovat, že byl jedním z lidí, kteří svým nadšením a nasazením dokázal rozpohybovat kontinenty.

Milník druhý – muž s brýlemi a prezident

Začátek 90. let byl pro mne ve znamení přerodu z nepopsaného listu na mladého nadšence, který chtěl všechno vyzkoušet. Taekwondo nabízelo předtím netušené možnosti. Oslovovalo svojí exotičností, akrobacií, energií a silou velké masy zájemců a měl jsem pocit, že se o nabyté znalosti musím podělit s co největším množstvím lidí. Poskytovalo jakousi omamnou moc nad sebou samotným, pocit, že jde vše zvládnout a v mladickém nadšení jsem zdolával všechny překážky a učil se organizovat. Počáteční nadšení pro cvičení zůstalo, ale již od cca červeného pásu jsem si čím dál více uvědomoval, jak mne baví pracovat s lidmi, něco jim předávat, komunikovat, učit. Možná i mnohem více než poměřování sil a sportovní část Taekwonda. Do toho mým taekwondistickým životem propluli další tři lidé – osobnosti, které moji životní cestu opět nasměrovaly k dalším metám, poznání sebe sama a přidělili mi další část životní moudrosti. Všem třem za to díky. Kdo, že zanechal nesmazatelný otisk v druhé etapě mého bojovníckého života? První, kdo mne v tomto období výrazně oslovil, byl Jiří Gazda. Bítovská ulice na Praze 4 a neskutečně skvělá parta lidí okolo Jirky. Dva dny v týdnu, na které jsem se vždy neskutečně těšil a pro které jsem dýchal po zbytek týdne. Společné víkendy s cvičením a rozprávěním s jedním z pionýrů českého Taekwonda a jeho laskavou ženou Markétou mi dovolily poznat skromnost a pokoru u rodiny, která má ohromný smysl pro spravedlnost, přátelství a právě v rodině vidí jeden z pilířů současné společnosti. Víra ve vyšší dobro a dobro v nás lidech provází i současné období Jiřího a jeho rodiny a dává zářný příklad křesťanské pokory a ochoty udělat něco pro druhé.

V devadesátých letech docházelo k zásadnímu posunu českého Taekwonda, vznikla nová zastřešující organizace pro české Taekwondo ITF a původního zakladatele českého Taekwonda Ing. Milana Klukáčka nahradil v roli prezidenta české zastřešující organizace Ing. Ladislav Burian. Sídlo organizace se přesunulo na pražský Strahov, kde posléze vzniknul Český svaz Taekwondo ITF. Zhruba v polovině devadesátých let se objevila otázka jak dále? Společně jsme se všichni pokoušeli rozvinout původně amatérské pojetí reprezentace a přípravy závodníků, stále častější cesty na závody, během kterých všichni sbírali zkušenosti ať již na poli závodníků, rozhodčích nebo organizace soutěží. Ochota nadšeně pomáhat a první výkonný výbor Českomoravského svazu Taekwondo, který se spolu s prezidentem Burianem rozhodl zorganizovat Mistrovství světa juniorů v České republice, tedy událost, která neměla v české historii bojových sportů obdoby – jak

množstvím závodníků, tak i rozsáhlou účastí zahraničních výprav. Organizačně to byl první takový počín a vůbec poprvé se podařilo zajistit delší přímý přenos z takovéto taekwondistické akce. Být členem organizačního výboru a pomáhat zajišťovat něco tak velkolepého bylo velmi poučné a přestože si dnes uvědomuji spoustu věcí, které jsme neudělali nejlépe, jsem přesvědčen, že to byl další z velkých impulsů pro mne osobně. Pan Burian dal začátkem devadesátých let pevný základ organizačnímu uspořádání českého Taekwonda a i díky své strukturovanosti a angažovanosti na evropském kolbišti se stal jednou z důležitých osobností evropských soutěží v Taekwondo. Dnes si stále více uvědomuji, že bez jeho prvních kroků v devadesátých letech a bez jeho osobního přispění, by české Taekwondo bylo v úplně jiné kondici. Podobnou měrou v té době přispíval k všeobecnému posunu českého Taekwonda další člověk, kterého si velmi vážím – pan Miroslav Galbač, který obětoval velkou část svého rodinného života vedení první české reprezentace a stál u zrodu českého Taekwonda již v druhé polovině osmdesátých let minulého století. V té době, a mj. právě díky panu Burianovi, jsem měl vynikající příležitost setkat se osobně s dalšími osobnostmi světového Taekwonda, které mi dovolily získat pohled na mezinárodní scénu Taekwondo – patří mezi ně zejména dnešní GM Willem Jacob Bos s jeho velmi pragmatickým přístupem, rozvážný Tom McCallum nebo stávající GM Sheena Sutherland – významná osobnost skotského Taekwonda, jedna z mála žen, které na této planetě dosáhly na 9. Dan – nejvyšší technický stupeň v Taekwondo ITF. V roce 1995, tedy ještě před samotným konáním Mistrovství světa juniorů v Praze, jsem měl možnost se již potřetí účastnit setkání se zakladatelem Taekwondo – panem generálem CHOI HONG HI. Zatímco první dvě setkání na mě nezanechala tak hluboký dopad, v roce 1995 jsem si již uvědomoval zásadní význam pana generála a to jsem ještě netušil, že příležitost setkat se s panem generálem budu mít ten rok hned dvakrát. Jednak jsem měl možnost společně strávit několik chvil v jeho přítomnosti na ME v Kolíně nad Rýnem a v druhém případě jsem měl tu čest překládat celý jím vedený seminář. Na 100. semináři ve slovenské Bratislavě odpadl překladatel a 2 dny jsem měl příležitost komunikovat s panem generálem z očí do očí a užívat si jeho angličtinu. Závěrem bratislavského semináře jsem byl poctěn možností u samotného zakladatele absolvovat zkoušku na druhý dan. Bylo v tom jakési symbolické uzavření jedné etapy mého života, která začala roku 1989 před plakátem s Mistrem HWANG HO YONGem a stejnému příteli, který mne k Taekwondu přivedl jsem v Bratislavě před panem generálem dělal partnera při zkoušce.

Milník třetí – muž s nadhledem, moudrost a diplomacie

Třetím milníkem mého života s Taekwondem je rok 2002 a rozhodným obdobím dalších 11 let. Toto období provází jakési znovuzrození bojovníka, který měl v zhruba 11 letech hledat novu cestu jak životem, tak i v Taekwondo a nebál bych se tvrdit, že se jedná o roky plné nadšení ze samotného cvičení, během kterých jsem si užíval přátelství, báječné tréninkové zážitky a nestydím se přiznat, i určité prozření. Během těchto let jsem měl dobrou příležitost poznat, co udělá s lidmi moc a i díky pracovním zkušenostem na mezinárodní scéně pochopit mnoho věcí, ke kterým musí každý dozrát. Daleko více, než v obdobích předchozích jsem si uvědomoval, jak zásadní dopad má role trenéra – učitele na žáka a jeho další nahlížení na Taekwondo, resp. na život obecně. Dvě další výrazné osobnosti českého Taekwonda mě prováděly tímto obdobím a obě byly diametrálně odlišné. V oddíle GEBAEK HOSIN SOOL jsem měl možnost několik let spolupracovat s Martinem

Zámečníkem, pozdějším prezidentem Českého svazu Taekwondo ITF a ve stejném období přišla i lepší možnost poznat více pana Velmistra HWANG HO YONGa – muže z plakátu z roku 1989. Díky panu Zámečníkovi jsem si uvědomil, jak může být pro někoho zásadní mít cíl a jak důležité je držet se správné cesty a děkuji mu za toto poznání. Pan Velmistr HWANG HO YONG se pro mne, během posledních cca 10 let, stal učitelem, začal jsem výrazněji vnímat jeho pohled a uvědomovat si jeho význam jak pro naši maličkou zemi, tak i pro Taekwondo celosvětově. Daleko více jsem byl schopen vnímat i jeho lidské stránky. Teprve ke konci tohoto období jsem Velmistrův smířlivý přístup trpělivého učitele na straně jedné a prosazování zcela rigidního uspořádání organizace a pozice učitel vs žák na straně druhé – jeden z mnoha bodů, které jsem byl schopen více pochopit a téměř úplně akceptovat až s následnou osobní zkušeností v, zatím posledním, čtvrtém období svého Taekwondo života. Děkuji tímto panu Velmistrovi za božskou trpělivost s námi všemi, se svými žáky.

Milník čtvrtý - muž s rodinou, strom života

Teprve nyní, po dosažení čtvrtého milníku, jsem byl schopen některé věci správněji uchopit a akceptovat mnohé z věcí, ke kterým nás přivádí pan Velmistr svým dlouhodobým působením. Roku 2010 jsme se vydali, spolu s partnerkou na vlastní cestu, ke které jsme museli v Taekwondu nejdříve dospět. Abych byl upřímný, tak tato poslední etapa začala ještě před rokem 2009, kdy se nám s partnerkou narodila nejmladší dcera a pohled na celoživotní cestu dostal další dimenzi jménem rodina. Postupně se tyto dvě cesty – Taekwondo a rodina opět proluly a obojí se promítlo do vlastní školy, kterou jsme založili v roce 2010. Rodina, přátelství, sounáležitost byly pro nás stěžejní body a tak měl být původní název nové školy RODINA (KAJOK). Zároveň jsme si uvědomovali, že naše působení na nové cvičence, děti i dospělí, je vlastně výchovný proces, podobný tomu, jaký aplikuje pan Velmistr HWANG HO YONG a je to vlastně podobné, jako když pěstujete strom. Strom jako symbol Taekwondo, růstu, vývoje – to je vlastně to, co nejlépe charakterizuje naše působení. Náš tým se pro nás stal jakousi druhou rodinou, společenstvím lidí, kteří mají společný zájem a touhu být lepším – ať již fyzickým cvičením, nebo tréninkem myslí a hledáním své vlastní životní cesty s respektem k ostatním okolo. Souznění a sounáležitost – to je to, co nás dále motivuje a posunuje dál v našem konání. Snaha být prospěšný svému okolí a předat dál aspoň něco z toho, co jsme se naučili. Vidíme v tom cestu a společenskou odpovědnost, zároveň považujeme za poctivé, když od společnosti přijímáme takové dary jako přátelství, štěstí a radost, abychom si je nenechávali sami pro sebe a tak se o ně chceme dělit s ostatními. Je to možná náš způsob obohacování světa, naplněného porozuměním a respektem, který se tím přibližuje, aspoň trochu, vizi budování mírovějšího místa pro život.

Závěr

Nelituji ani jednoho jediného dne ze svého Taekwondo života, každý mě obohatil, někoho přivedl nebo něco nového dal, naučil. Děkuji všem, které jsem jmenoval v řádcích uvedených výše, děkuji i všem, které jsem nejmenoval, ale které mám ve své paměti a myšlenkách. Děkuji i za

všechny své přátele, které jsem díky posledním 30 letům v prostředí Taekwondo získal. Bez všech těchto lidí by byl můj život o něco chudší a ani moje Taekwondo nebylo takové, jaké je. Jsem vděčný za to, co mám a neměnil bych, ... a kdybych měl volit znovu, volba by byla stejná. Na závěr bych ještě rád konstatoval, že mám nesmírnou úctu před všemi lidmi, kteří mají vlastní rodiny, děti, zaměstnání a stejně si ještě najdou další čas pro své okolí a proto, aby se s ním podělili o svou životní sílu, energii a ochotu budovat společenství lidí se stejným nebo podobným zájmem – naším milovaným Taekwondem.